

ČERVEN
ČERVENEC
SRPEN 2021

Zpravodaj farnosti Panny Marie Královny a sv. Jiljí v Třeboni

Číslo 10

Červen, červenec, srpen 2021

Prázdniny jsou časoprostor k různě strávené dovolené, odpočinku, setkání s blízkými a přáteli, čas poznávání a rozšiřování obzorů. Slyšel jsem jeden středověký příběh a myslím, že povzbudí i vás:

Středověká vesnička v podhradí byla probuzena hlasitým provoláváním posla hradního pána, který pak na návsi začal předčítat pánův vzkaz:

„Náš urozený a mocný pán, zve všechny své věrné poddané na oslavu svých kulatých narozenin. Každému se dostane milého překvapení. Ale ode všech se žádá drobná pomoc – každý, kdo se zúčastní slavnosti, přinese trochu vody do hradní studny. Sami víte, jaké sucho nás postihlo ...“

Posel zopakoval vzkaz silněji, pak se otočil čelem vzad a v doprovodu hradních ozbrojenců se vrátil do hradu. Ve vesnici nastal rozruch a začaly se prolínat zcela rozdílné názory:

„Pche! Tyran jeden! Má přece dost svých služebníků, kteří mu můžou studnu snadno naplnit z řeky ... já mu donesu pohárek vody, to mu musí stačit!“

„Ba ne! Já mám jinou zkušenost, byl ke mně vždy spravedlivý. Já mu vezmu klidně celý sud!“

„Já ... náprstek!“

„Já vědro!“

„Já klidně sud!“

To ráno, kdy se konala slavnost, bylo možno vidět podivný průvod, který vystupoval prašnou hradní cestou vzhůru k hlavní bráně hradu. Někteří tlačili ze všech sil veliké sudy, nebo ztěžka oddechovali, jak je zmáhala tíha měchů s vodou, jíž byli obtěžkáni. Někteří je s posměchem a vtipkováním míjeli, šlo se jim snadno, protože nesli jen poháry nebo rozličné malé nádoby.

Průvod vešel na první nádvoří vyzdobeného hradu. Každý hned vylil svou vodu do ohromné hradní nádrže a postavil svou nádobu k patě hradby u brány. Zvědavě a ohromení se ubírali na další nádvoří, kde probíhala oslava.

Po pečeních a medovině následovalo všeobecné veselí, tance a zpěvy a to trvalo až do večera, kdy hradní pán všem hostům poděkoval a odebral se do svých komnat.

„A kde je to slíbené překvapení?“ Bručeli někteří zklamaně. Jiní zase vděčně říkali: „Náš pán nám daroval tu nejkrásnější oslavu, co jsme kdy zažili.“

Každý se před odchodem domů stavil pro svou nádobu, kterou odložil u brány. A tu se začal ozývat pokřik, který stále sílil. Bylo slyšet výkřiky vzteku i výkřiky radosti. Nádoby byly až po kraj naplněny zlatými a stříbrnými penězi.

„Ach! Kdybych byl jen přinesl víc vody ...“

Ježíš řekl: „Dávejte a dostanete: míru dobrou, natlačenou, natlačenou, natřesenou a vrchovatou vám dají do klína. Neboť jakou mírou měříte, takovou Bůh naměří vám.“ (Lukáš 6,38) Jak moc jsem schopen zde na zemi být pro druhé? Jak velkodušné srdce mám?

*Mnoho mých snů se nikdy neuskutečnilo. Rozplynuly se v ranním úsvitu.
Ale to málo, které se díky Bohu splnilo, mě láká, abych snil dál.*

*Vyslovil jsem mnoho modliteb, aniž bych na ně dostal odpověď,
přestože jsem na ně dlouho a trpělivě čekal.
Ale těch několik, které byly vyslyšeny, mě láká, abych se modlil dál.*

*Důvěřoval jsem mnoha přátelům, kteří mě opustili.
Ale těch pár, kteří mi zůstali věrní, mě láká, abych dál důvěřoval lidem.*

*Rozesel jsem mnoho semínek, která spadla na cestu, a která sezobali ptáci.
Ale těch pár voňavých kytic, které jsem natrhal, mě láká, abych sel dál.*

P. Martin

ROZPIS BOHOSLUŽEB VE FARNOSTECH SPRÁVOVANÝCH Z TŘEBONĚ

pravidelné bohoslužby

Farnost	Neděle	Všední dny
Třeboň	9.00, 18.30	Út, St, Čt, Pá 18.30 So 9.00 (1.)
Stráž nad Nežárkou	9.00	
Majdalena	11.00	
Chlum u Třeboně	11.00	

Pozn. Z důvodu rekonstrukce hlavního oltáře v Mláce je kostel do odvolání uzavřen.

FARNÍ KALENDÁŘ

Vzhledem k nejisté situaci ohledně pandemie koronaviru mohou být v průběhu roku vydána různá vládní opatření, které se budou týkat i konání bohoslužeb.

Aktuální informace a změny budou oznámeny v kostele a na webových stránkách farnosti Třeboň.

Pravidelné události

Středa - Adorace Nejsvětější svátosti vždy od 17.30

První pátek v měsíci - v 17.30 prvopáteční adorace s litaniami k Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu

Druhý čtvrtek v měsíci - mše sv. za Mobilní hospic sv. Kleofáše

Před každou mší svatou modlitba růžence.

Další oznámení a informace

Příležitost ke svátosti smíření je před každou mší svatou v týdnu.

Svátosti křtu, manželství, pomazání nemocných, po domluvě s duchovním správcem nebo farním vikářem.

CO ZMĚNIL JEDEŇ ÚRAZ?

Při práci na stolní cirkulárce mi odmrštěný trámeček způsobil úraz v obličeji.

V následujících dnech mi na traumatologii při několika operacích postupně vyndali prasklou oční bulvu, poskládali zbytky nosních kůstek, sešili nos a obočí. Místo kosti podočnicového oblouku mi voperovali oblouk z titanové síťky. Největší obavu měli lékaři z puklé lebky, z níž mi do nosu protékal mozkomíšní mok, a z možné bakteriální infekce.

Po několika dnech jsem dostal oboustrannou embolii plic. Při ní jsem prožil zvláštní hlubokou zkušenost. Tělo se zmítalo na posteli a křičelo: „Já už to nevydržím! Já vám tady umřu!“ Ale to nebyly výkřiky strachu ze smrti. To bylo konstatování stavu. To křičelo tělo, které se dusilo. V těch samých chvílích duše úplně v klidu říkala: „Pane, takhle vypadá odchod k Tobě?“

Hodiny prožité na lůžku mi umožnily promyslet a změnit můj vztah k majetku. Nemyslím tím vztah k majetku jakožto ke jmění, ale i k majetku jakožto k věcem, které jsem celý život používal. Byly to různé stroje a nářadí, které mi umožňovaly dávat do společného své talenty. Jednou z hřiven byla i jakási konstruktérská představitivost a manuální zručnost. Na té samé cirkulárce a hoblovce jsem během let vyrobil například dvoje dubové schody, nebo různé dveře. Až teď, při celkem primitivním řezání, Hospodin dovolil: „Ať se stane.“ A stalo se, co se stalo. Nepochybně to byla Boží láska, která skrze tuto bolest jistě přinese něco dobrého. Ale své „hřivny“ musím postupně ztrácet.

Celou dobu pobytu v nemocnici se za mne mnoho lidí modlilo a jsem jim za to vděčný.

Při svých modlitbách jsem říkal: „Chceš-li to Ty, Pane, chci to i já“. Obracel jsem se na své patrony; od křtu mám svatého Jana Křtitele a svatého Václava, a od biřmování svatého apoštola Petra.

Jeden známý kněz mi na začátku pobytu v nemocnici přivezl Eucharistii a pomazal mě olejem svatého Charbela, který si přivezl z Libanonu. Krátce nato mi přestal mok kapat z nosu a lékaři začali mít naději, že se ta puklina zacelí a sroste.

Díky všem modlitbám, přimlívám světců a zlepšujícím se zdravotnímu stavu mi několik lidí řeklo: „To je zázrak, že ještě žijete“.

Jeden nemocniční kaplan mi několikrát přinesl Eucharistii. Kromě něj tam za mnou byla dvakrát jako kaplanka evangelická farářka. Při jedné návštěvě jsem jí vyprávěl o svém smutku, že ještě nemohu jít domů. Dlouho mě držela za ruku a modlila se za mne. Po propuštění jsme si ještě mailovali.

Podle návštěv kaplanů lékaři a sestřičky usoudili, že jsem věřící. Při poslední velké vizitě, když mě paní primářka propouštěla domů, tak řekla: „Vy byste měl všem vašim andělům strážným děkovat, že to takto dopadlo“. Odpověděl jsem jí: „Co myslíte, že jsem tady celou tu dobu dělal?!“

Když jsem před odchodem čekal na chodbě na propouštěcí zprávu, tak mě tam ještě zastihl ten kaplan. Vyprávěl jsem mu tu zkušenost s embolií a s „odevzdáváním věcí a talentů“. Poslouchal velmi pozorně a po chvílce ticha řekl: „Ano, tak je to v evangeliu“.

A na závěr doporučení z propouštěcí zprávy: Je pravděpodobné, že puklina v lebce zarůstá a další kontrola by byla nutná pouze v případě recidivy výtoků.

Na doléčování embolie mám prášky na ředění krve, s doporučenou kontrolou za tři měsíce. Místo oční bulvy bych měl dostat oční protézu, až se zcela doléčí sešivaný nos, tvář a oční víčka.

Jan Ouška

VZPOMÍNKA P. ZDEŇKA JANČAŘÍKA SDB NA LETNÍ TÁBORY V 70. LETECH

„My umyvám špinavý kastról“

Paraskautské letní tábory v Ochozu u Brna se pro mne staly esencí „svobodného“ světa, tak jak to popisuje Jaroslav Foglar v úvodu knihy Kronika ztracené stopy: „Pojď se mnou tam, kde nebe je vysoké a modré a kde oblaka bílá rychleji než kde jinde plují. Slyšíš tu píseň větrů v korunách borovic? Slyšíš tu píseň dále z závratných? Tiše a velebně šumí hlavy stromů.“

To nebyly jednodenní tábory, na které se dnes připravujeme celý rok – tenkrát jsme byli tři týdny bez rodičů, v přírodě, z toho občas dva týdny přešlo!

Hlavním vedoucím byl starý pan Miklíček, oldskaut, znalec rostlinek a broučků. Každé ráno se při nástupu zpívala hymna a vytahovala se obřadně na stožár státní vlajka. Zasekla se sekera do špalku, která se směla vypáčit až když den končil, táborový

oheň se rozhodně nezapaloval sirkami a bobříci se plnily. Nejlepší ale byli vedoucí jednotlivých družin, vlasatí obdivovatelé Karla Kryla a Sváti Karáska, u ohně jsme s nimi zpívali Say No to the Devil, Say No America...Bratříčku nevzlykej.

Hráli jsme si na skauty a kašlali na pionýr, při umývání hrnců v potoce jsme parafrázovali Žlutou ponorku od Beatles – My umyvám špinavý kastról.

Na tom táboře jsem se jakoby propadl do jiného, svobodného světa, nemuseli jsme hrát povinné ideologické divadlo, mohli jsme si i zanadávat na šéfa SSM, přestali jsme se bát. Domů jsme tehdy přijížděli asi trochu zvlčilí a umazaní, ale šťastní.

pro farní listy upravil Lukáš Šimek

PŘÍSPĚVEK DO FARNÍCH LISTŮ

Vzpomínky na P. Adolfa Kajpra S.J. jako katechetu

Většině českých katolíků je asi již známo, že po delší dobu probíhá proces beatifikace (prohlášení za blahoslaveného) P. Rudolfa Kajpra S.J., pražského jezuitského kněze, teologa a duchovního pastýře, který byl vězněm nacistických i komunistických žalářů a koncentračních táborů. Ve vězení v Leopoldově, ve značně oslabeném tělesném stavu utrpěl krátce po sobě dva infarkty a po druhém z nich odešel na věčnost dne 17.9.1959, ve věku 57 let. Ne každému je známo, že kromě svého působení pastoračního, publikačního a redakčního v katolickém tisku byl také katechetou, který vyučoval římskokatolické náboženství na středních školách. V této jeho funkci jsem se s ním setkával jako zhruba 14letý žák gymnázia. Pražská arcidiecéze, která připravila a letos odeslala do Vatikánu podklady pro beatifikaci P. Adolfa Kajpra, mě proto loni požádala o svědeckou výpověď o mých setkáních s ním. V následujících řádcích se chci s naší farní obcí podělit o své vzpomínky na P. Adolfa Kajpra a některé další osobnosti, které jsou v mé paměti propojeny se vzpomínkou na něho.

Naším katechetou, který působil jednak na pražském Jiráskově gymnáziu, jež jsem navštěvoval, jednak na reálce v Ječné ulici, byl od primy P. Antonín Čulík, znamenitý kněz i pedagog. Nás otcovsky vychovával ve víře a také vlastenectví, často např. obsahem svých kázání při nedělních mších v kapli reálky v Ječné ulici. Asi od léta r. 1944 do podzimu r. 1946 jsme se ostatně s reálkou v této budově střídali ve vyučování, neboť budova Jiráskova gymnázia (za války Gymnasia v Praze II.) byla zabrána německou armádou pro lazaret a 14. února 1945 byla poškozena bombardováním. Od svého bratrance Ivo Digrina (1924-2011), který na Jiráskově gymnáziu maturoval v létě r. 1943, vím např., že P. A. Čulík ve vyšších třídách při hodinách náboženství po jejich zahájení modlitbou probíral s žáky situaci na frontách, takže ve třídě zůstávali i žáci jiných vyznání než katolického a žáci bez vyznání. Gestapo asi nejen kvůli tomu P. Čulíka vyslyšelo, ale nebyl zatčen.

Pater A. Čulík nás učil od primy (září 1943) až asi do pololetí kvinty (únor 1947), kdy opustil naše gymnázium. Bylo nám řečeno, že byl povolán do arcibiskupské konzistoře ke kardinálu Josefu Beranovi. V této funkci ho po únoru 1948, asi v r. 1949, postihlo zatčení a víceleté věznění, z nějž byl propuštěn při amnestii v r. 1958. Pak jsem se s ním několikrát setkal, většinou jsem ho navštívil v jeho smíchovském bytě v Praze, společně se svým bývalým spolužákem a pozdějším historikem Karlem Kučerou. Je mi líto, že osobnost P. A. Čulíka je jen zřídka připomínána při vzpomínkách na kněze, kteří byli těžce perzekvováni komunistickým režimem.

P. Antonína Čulíka asi v pololetí školního roku 1946/47 vystřídal ve funkci našeho katechety P. Adolf Kajpr. Chvilí trvalo, než jsme si na tuto změnu zvykli, neboť P. A. Kajpr na nás ze začátku činil dojem uzavřeného člověka, dnes bych řekl introvertního, a tak jsme se obávali, že bude také hodně přísný. Později jsme ovšem poznali, že je otevřen rozmluvám i o našich nejistotách, ať už ve víře, anebo v životních situacích ještě pubertálních kluků. Úzkostlivě využíval čas, který měl na výuku, která byla srozumitelná, stručná a jasná. Spolu s dalšími spolužáky mě připravil a přivedl k přijetí svátosti biřmování. Udělil nám ji o Svatodušních svátcích r. 1947 v chrámu sv. Prokopa v Praze-Žižkově světící biskup pražský P. Antonín Eltschkner, který se později v r. 1947 stal biskupem českobudějovickým.

Po biřmování jsem nabyl dojmu, že se nám P. A. Kajpr více otevřel, a tak jsme mohli poznat a sami na sobě zažívat i jeho laskavost, a dokonce jistou shovívavost k našim občasným výstřelkům. Rušit při jeho hodinách jsme si však netroufali. Snad to bylo i tím, že se stále těsněji nad námi stahovala mračna komunistického převratu, že již od počátku školního roku 1947/48, tedy v naší kvintě, se přístup P. A. Kajpra k nám žákům stával stále více laskavým a otcovským.

Ale bohužel se nepamatuji, zda nás mohl učit ještě po celou dobu druhého pololetí, tedy již po únorovém převratu. Mám spíše pocit, že odešel z našeho gymnázia ještě před koncem školního roku a při našem vyučování náboženství se pak střídalo několik jiných katechetů-kněží, snad nadále jezuitů od sv. Ignáce, což byl našemu gymnáziu nejbližší kostel (do své původní budovy v Resslově ul. 10 jsme se vrátili v listopadu 1946).

S vyprávěním o P. A. Kajprovi jako vězni a mučedníkovi komunistického režimu jsem se setkal o mnoho let později, až v l. 1965-68, kdy mým spolupracovníkem v brněnském ekologickém oddělení Botanického ústavu ČSAV byl Josef Svoboda, bývalý spoluvězeň P. Adolfa Kajpra, který byl i svědkem posledních dnů jeho života. Podle Josefovy výpovědi P. A. Kajpr téměř až do své smrti poskytoval duchovní posilu svým spoluvězněm. Josef, a asi i P. Adolf Kajpr, se ve vězení setkali také s naším zvěčnělým panem děkanem P. Josefem Hugo Pitelem O. Praem. S ním se také Josef setkal při jedné ze svých návštěv v Třeboni kolem r. 2000. Přilétal k nám z Kanady, kam odešel koncem r. 1968. Tam letos oslaví i své 92 narozeniny jako emeritní profesor univerzity v Torontu, loni poctěný nejvyšším kanadským vyznamenáním „Řádem Kanady“ za své zásluhy o kanadskou Arktidu.

Jan Květ

VELEHRAD 4. a 5. 7. 2021 – NÁRODNÍ POUŤ

Ve dnech 4. a 5. července 2021 ožije Velehrad tradičními cyrilometodějskými oslavami, kterých se každoročně účastní na 30 tisíc lidí. Loni proběhly ve velmi omezeném režimu a určitým epidemiologickým opatřením se nevyhnou ani letos. Přesto mnozí na pouť nepojedeme, a budeme slavnosti sledovat v televizi.

Hlavním tématem 22. ročníku Národní poutě je poděkování všem nejen v první linii, kteří stále bojují proti covidové pandemii. Současně velehradské oslavy připomenou rok sv. Josefa, 170. výročí narození Antonína Cyrila Stojana a 100. výročí jeho jmenování olomouckým arcibiskupem. Součástí je i příprava k 1100. výročí úmrtí sv. Ludmily, patronky rodin a první české světice.

Dne 4. července bude tradiční Benefiční koncert s názvem Večer dobré vůle. Hudební hostitel Večera lidí dobré vůle **Jiří Pavlica s Hradišťanem** si na velehradské pódium pozve houslistu Václava Hudečka spolu s hostem, dále zpěváka Davida Deyla, Jiřího Pospíchala a Slovácký komorní orchestr, Filharmonii Bohuslava Martinů, Antikvartet Dušana Vančury, operní pěvkyni Petru Alvérez Šimkovou a další.

Druhý den cyrilometodějských oslav, 5. července, bude slavnostní poutní mše svatá, na jejímž závěru Česká biskupská konference uděluje ceny za mimořádný čin, přínos, dílo. Letos bude vyznamenáno Českou biskupskou konferencí **společenství Člověk a Víra**.

ČLOVĚK A VÍRA – FOTOGRAFICKÝ SPOLEK

Na Národní pouti Velehrad 2021 obdrží spolek Člověk a Víra vyznamenání. A protože do spolku patří od roku 2016 i jeden fotograf z třeboňské farnosti, můžete se s fotky ze života třeboňské farnosti často setkat na webu spolku www.clovekavira.cz. Díky této skutečnosti také mohl být třeboňský kostel již několikrát hostitelem putovní výstavy velkoformátových fotografií spolku.

Spolek je otevřen i pro další zájemce. Stačí mít vhodný fotoaparát a alespoň trochu talentu. Většina fotografů jsou amatéři, a proto ani nový zájemce nemusí mít obavy, že jeho fotografické schopnosti nejsou dostatečné. A navíc - všichni zájemci o účast na počátku procházejí odborným workshopem a poté je fotografovi přiřazen starší fotograf, který jej doprovází a se vším pomáhá. Máte-li chuť „evangelizovat obrazem“, kontaktujte vedoucího spolku Romana Albrechta (viz kontakty na portále www.clovekavira.cz), a nebo mě (tel. 725 582 305). Jste vítáni!

Marie Košinová, Člověk a Víra

O nás

Fotografický spolek Člověk a Víra se začal rodit v roce 2011. Jeho prvním cílem bylo rozvíjet křesťanskou fotografii jako do té doby opomíjený žánr a přispívat ke kultivaci chování fotografů během církevních obřadů. Spolek zahajoval v Praze se třemi fotografy, rychle se však rozvíjel, a tak v současné době působí už více než 140 členů nynějšího spolku Člověk a Víra (ve věku od 15 do 75 let) po celé ČR a 4 na Slovensku.

Díky preciznímu přístupu k práci, znalosti liturgie a fotografickým výsledkům jsme si dokázali vybudovat pevné místo v církevních strukturách. Těšíme se podpoře České biskupské konference, jsme fotografy katedrál sv. Víta v Praze a dalších předních chrámů v Čechách i na Moravě, spolupracujeme s jednotlivými biskupy v jejich diecézích, jsme partnery řady řeholních společenství, náboženských organizací i farností. Dokumentujeme všechny důležité události v církevním prostředí v ČR s občasným přesahem do dalších zemí. Zakladatel spolku Roman Albrecht je osobním fotografem kardinála Dominika Duky.

Naše fotografie jsou pravidelně publikovány v církevních i jiných periodikách, v knihách a na sociálních sítích. Provozujeme největší českou databanku fotografií z církevního prostředí. Pořádáme každoroční výstavy nejlepších prací, které se poprvé otvírají vždy v Adventu na Pražském hradě a během roku pak putují po dalších diecézích.

www.clovekavira.cz

POZVÁNKA NA KONCERTY OKOLO TŘEBONĚ

Jak jsme se již zmínili, na letošní Národní pouti vystoupí mj. Jiří Pavlica s Hradišťanem a Václav Hudeček. Pokud máte tyto umělce rádi a na Velehrad se nedostanete, můžete je toto léto „na živo“ slyšet v Třeboni!

Jiří Pavlica s Hradišťanem v Třeboni vystoupí 3. července 2021, tedy v předvečer velehradského koncertu, a to na velkém nádvoří zámku (začátek ve 20 hodin) a **Václav Hudeček s komorním orchestrem** zahraje 19. července 2021 od 20 hodin v divadle J. K. Tyla.

Tyto koncerty byly naplánované do krásného prostoru třeboňského kostela Panny Marie Královny a sv. Jiljí, ale nastalá situace (protiepidemická opatření, plánovaná rekonstrukce kostela) to nedovolila. Pořadatelé našli náhradní prostory, ale již nyní se těší na příští ročníky festivalu až se kostel znovu otevře!

Pořadatelem koncertů je festival Okolo Třeboně, který od 28. června do 6. července nabídne v Třeboni bohatý kulturní program. Zahrají Babouci, Nezmaři, Karel Plíhal, Fleret a další. Jste zváni!

více na www.okolotrebone.cz

POZVÁNKA NA PŘEDNÁŠKU

Pozvánka ve čtvrtek 24. června 2021 do Třeboně na přednášku prof. Pavla Hoška, Ph.D. na téma: **Evangelium lesní moudrosti - Duchovní odkaz zakladatele skautingu Ernesta Thompsona Setona.**

Přednáška bude od 17 hodin.

Na Farní zahradě (vstup klášterem augustiniánů, Husova 142, Třeboň).

Jste srdečně zváni.

Česká křesťanská akademie Třeboň

POZVÁNKA DO CHLUMU U TŘEBONĚ

Přijměte pozvání na prohlídku kostela Nanebevzetí Panny Marie v Chlumu u Třeboně, která má název Krok za krokem s ilustrovaným průvodcem E. Chupíkové pro rodiče s dětmi.

Prohlídky jsou vhodné pro děti od 6 do 15 let a konají se ve dvou termínech: ve středu 7. července a 14. července 2021, vždy od 18:30 hodin.

Vstupné dospělí 40 Kč, děti do 15 let 20 Kč + ilustrovaný průvodce s pastelkami 55 Kč. S sebou roušku, desinfekce bude k dispozici.

Jitka Válková

---

1. SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ V TŘEBONI

V neděli 6. června přistoupily v Třeboni tři děti k 1. svatému přijímání. Tento den navíc třeboňská farnost oslavila přenesenou Slavnost Těla a Krve Páně.

PŘÁNÍ Z REDAKCE

*Přejeme požehnané prázdniny všem dětem, učitelům, rodičům i prarodičům.
Ať je léto pro Vás časem pokoje a odpočinku, časem stráveným s těmi nejbližšími,
časem pod ochranou Panny Marie Královny!*

PÁR VTIPŮ NA ZÁVĚR

Děda pod pantoflem se ptá na smrtelné posteli babičky: "Mařenko, umírám. Už můžu?"

Jedna slepička se ptá té druhé: „Prý jsi měla minulý týden vysokou horečku?“

„Dokonce takovou, že jsem snášela vajíčka natvrdo!“

Ona: „Miláčku, zrušila jsem svoji weekendovou návštěvu u své matky. Naložila jsem ti steak. Budu se ti věnovat celý večer! Jaké pivečko si dáš?“

On: „Tak co všechno to je?“

Ona: „Jen blatník, pravé zrcátko a směrovka!“

V ordinaci vysvětluje lékař pacientovi: „Vaše dny jsou spočtené. Zítra půjdete do práce!“

Přišla velká povodeň. Franta s Ivanem sedí na stromě a sledují, jak po hladině plave klobouk sem, tam a zase zpátky. Když se to chvíli opakuje, tak se Ivan zeptá: „Franto, nezdá se ti to zvláštní – sem, tam a zase zpátky?“

„Ani ne“, řekne Franta, „slyšel jsi přece včera večer Pepíka v hospodě, jak říkal: Povodeň nepovodeň, orat se musí!“

„Pane doktore, už několik dní mě bolí žaludek!“

„Pijete?“ „Piju, ale nepomáhá to!“

V bytě zvoní telefon. Otec tří dcer ho zvedne a slyší mužný hlas: „Žabko, to jsi ty?“

Otec odpoví: „Ne, tady je správce rybníka!“

„Pepíku, to nemyslíš vážně! Jsi jen týden ženatý a už si žehlíš košili!??“

„Velmi se pleteš, kamaráde, to není moje košile, ale manželčina blůzka!“

Vydává Římskokatolická farnost Třeboň, Husova 142/II, 379 01 Třeboň - pro vnitřní potřebu

Kontakt na duchovního správce: P. Mgr. Martin Bětuňák; tel. 605 446 007

<http://www.trebon.farnost.cz>

Kontakt do redakce: Ing. Marie Košinová; 1kosinova@seznam.cz

(Právo na úpravu a krácení příspěvků vyhrazeno)

Výrobní náklady jednoho výtisku činí 10 Kč.